

סירבתי להתפנות כי חששתי להחמיץ את המלחמה

דוד חודק קיבל את עיטור העוז על שפיקד על פיניו כוח תחת אש

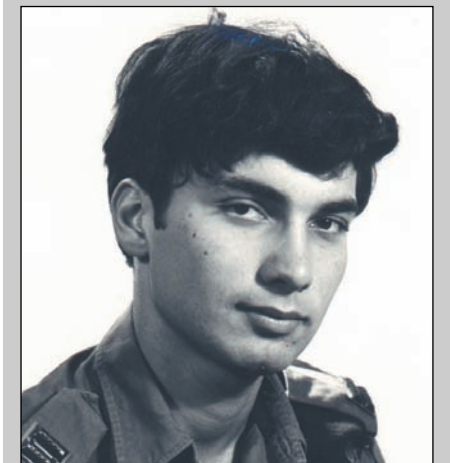
דוד חודק התגייס לחיל השריון בשנת 71, לאחר שסיים את לימודיו בפנימיה הצבאית בתל אביב. "תמיד חשבתי שהחיל הזה הוא הנושא העיקרי בנטל המלחמה, ורצייתי להיות במקום שבו האקשן קורה באמת. הוכשרתי כתותחן ואחר כך יצאתי לקורס קצינים. כשסיימתי אותו מוניתי למודריך בקורס קציני שריון, ומלחמת יום הכיפורים פרצה שבוע לפני שהקורס אותו הורכתי היה אמור להסתיים. בדיוק כשנערכו למסדר הסיום הרשמי הודיעו לנו שיש כוננות, שכל היציאות בוטלו ושיש להיערך בהתאם. ביום שיש אחר הצהריים כבר היינו בסיני."

איך הכל התחיל

"כשהגענו לסיני ליוותה אותי התרגשות קלה, אבל חשבתי שמדובר בסתם עוד טריטוריה צבאית ושבקרוב יחזירו אותנו לבית הספר לשריון. אני ושני המורכבים האחרים שהיו אתי, מיכאל גולדמן ומיכאל ורדי, הפכנו למ"מים בגרוד 198. הפלוגה שלנו בעצם הורכבה ממדריכי הקורס ומהצוערים. "מבחינתי, המלחמה התחילה בתקיפה האווירית המצרית על בסיס רפריים. באותן השניות הגיע

מי האיש

סג"ם דוד חודק

קיבל את: עיטור העוז מתתי: מלחמת יום הכיפורים תפקיד בעת האירוע: מ"מ בגרוד שריון 198, שלחם באי אל-בלח עיפוץ היום: עורך דין

המג"ד שלנו, אמיר יופה, ונתן פקודה לקפל את הרשתות ולהמשיך לכיוון התעלה. ככל שהתקרבנו לקו התעלה ראינו עוד ועוד פרטים - מכלי דלק עולים באש באזור טסה, כלי רכב מפנים פצועים - ואז התחילה הרגשה של מלחמה אמיתית.

"לקראת אור אחרון עצרנו על קו התעלה ומפקד גרוד 9, שתפס את קו המים, הגיע ואמר למג"ד שלנו "אמיר, הלך לי הגרוד". הוא הסביר שבשטח יש טנקים בודדים שאותם מנסים לחלץ והיתר גמורים. אנחנו קיבלנו את הגדרה שלו, שהייתה החלק הצפוני של האי אל-בלח. על קו המים, סמוך לעיר קנטרה, היה מעוז שנקרא בשם קוד 'מפרקת' - וזו הייתה המשימה שלנו.

"עלינו על הסוללה והיפשונו מטרות בצד השני. זה היה מאוד קשה כי היה חושך, ורק מדי פעם היו הבהובים ותאורות שעליהן ירינו. חברנו אל המעוז ותפסנו עמדות מצפון לו, אבל אז הסתבר לנו שהמצרים כבר צלחו את התעלה ושהמקום היה שופע באנשי קומנדו ובמוקשים שהטמינו שם. ראש המעוז מלמעלה, כך שהיה להם את יתרון המיקום ויתרון ההפתעה. מפקד המעוז נהרג במקום מההפגזות והחיילים ששהו במעוז התבצרו בבונקר פנימי, בעוד המצרים שולטים בכל האזור.

"אמרתי לגולדמן שנפרץ יחד למעוז ונגסה לעזור לכוחותינו, ולכן נכנסנו שנינו במקביל, עומדים בצריח. זו הייתה תופת והמצרים ירו ללא היכר, אז התחלנו לנסוע ברוורס כדי לצאת משם כשלתע מיכאל נפל לתוך הצריח ולא יצא. קראתי לו בקשר אבל הוא לא ענה לי. יצאתי מהר מהמעוז ועצרתי כדי לברוק מה קורה. ראיתי את מיכאל יושב בכיסא המפקד כשראשו שמוט קדימה. לא היו סימני ירי אלא רק דופק חלש מאוד, אז הרמתי לו את הראש ופתאום נול דם מפיו. מסתבר שהוא נפגע מכדור בראשו, ולצערי הוא נהרג אחרי הפינוי. "למרות המראה הקשה הזה, הצלחתי לתפקד לא רע כי התנתקת מהמציאות. לא נתתי לעצמי דין וחשבון על המשמעות של הכל, כנראה כי אימנו אותנו טוב וכי יש לי איוו יכולת אישית שאפשרה לי לתפקד תחת האש והתנאים הקשים".

כך ניצלנו

"מבין שתי הפלוגות שנכנסו למפרקת' בערב - רק שלושה או ארבעה טנקים יצאו שלמים למחרת. היתר היו שרופים, פגועים או שקועים בביצות. המג"ד, המ"פ והסמ"פ עזבו עם הכלים התקינים לכיוון מזרח, כדי לצאת מטווח הטילים, ואנחנו נשארו תקועים בפתח המעוז, ללא טנקים מתפקדים. בשעות הבוקר המוקדמות נפגעתי מטיל סאגר שהשביט את הכלי שלי, ומיכאל ורדי נפגע גם הוא מטיל ונהרג במקום. הצוות שלי היה בסדר, אבל סביבנו היו פצועים, הרוגים והלומי קרב.

"בהתחלה לא ידעתי מה לעשות. עם אור ראשון הייתה תחושת מוכוה. לא ידענו מה יקרה הלאה, כי המצרים כבר השתלטו על המעוז כולו וירו עלינו מרגמות. עליתי על אחד הטנקים, התקשרתי למג"ד ודוחתי לו על מצבנו. שאלתי אותו מה

חודק כסרן בשריון. "שנים תהיתי למה אני נשארתי בחיים בעוד אחרים לא שרדו"

כשאנחנו סוחבים את הפצועים באלונקות. אני חושב שרווקא אני נטלתי פיקוד על הפינוי הרגלי העצמי בגלל החינוך לאחריות שקיבלתי במשך השנים. "בשלב מסוים בתנועה מורחה הגיע המ"פ, סרן דני רביב, ועל שני הטנקים שלו עלינו בערך 30 איש. נתלנו עליהם מבחוק וזה היה נראה כמו ערד דבורים. המצרים לא ויתרו לנו ורדפו אחרינו עם טילים. הטנק שעליו הייתי נפגע, חיילים נהרגו ואני נפצעתי מהרסיסים ברגל שמאל ובאזור הפנים, אבל בסוף הצלחנו לברוח משם".

בתום הקרבות

"לא יכולתי לדרוך עם רגל שמאל או דידיתי. למולי, אין צורך לצעוד בתוך הטנק, או עמדות על רגל אחת בתא הצריח והמשכתי להילחם כך. סירבתי להתפנות לעורף כי חששתי להחמיץ את המלחמה. יום ולילה המשכתי לקפץ בתוך הטנק. עד יום שיש כבר פיתחתי חום וויהים בתוך

צילום: דן קיין

דוד חודק. "מהמבצר שזכרתי נשארו רק שני בזולים"

הרגל. בגלל המתח של הלחימה כנראה שלא שמת לך לב, אבל באיזושהו שלב איכרתי את ההכרה, נפלתי לתוך הטנק ופוניתי לבית-החולים שערי צדק בעל כורחי. עברתי ניתוח להוצאת הרסיסים והייתי מאושפז במשך שבוע עד שהחלטתי לעזוב ולחזור לסיני להלחם ללא הסכמת הרופאים. בלי אישור ברחתי משם והלכתי לחפש את החברה שלי, משום שהרגשתי שאני יכול לתפקד בצורה טובה ורצייתי להיות עם היחידה שלי בחזית.

"הגרוד שלנו ספג 51 הרוגים, ואין ספק שהייתה שם גבורת רבים ולא גבורת יחיד. שני המ"מים שלחנו אתי קיבלו את עיטור העוז, אבל שניהם נהרגו ואני היחיד שנשארתי. המעשה ההרואי שלי, כביכול, מתגמד לעומת מסת אירועי הגבורה שהתרחשו שם לאורך זמן. אני המשכתי בשירותי הצבאי עד דרגת סא"ל והייתי, בין היתר, מג"ד 198 ועוד סגן הרמטכ"ל. היום אני מתנדב במילואים".

כך השתנית

"שנים תהיתי למה אני נשארתי בחיים בעוד אחרים לא שרדו, והיו לי רגשות אשם כבדים. עד היום אינני מבין את גודל הנס שקרה לי, אבל התנסיתי, התבררתי והבנתי שאין נוסחאות בחיים. אני בקשר עם המשפחות של החברים שנהרגו, כי אלו היו אנשים שהערכת מאוד.

"לא הייתה לי תחושה של הארה אחרי המלחמה. החיים לא נראו לי פתאום יקרים מאוד, אבל גם לא היה לי זמן לחשוב על זה כי המשכתי לשרת. התחושות היו מעורבות אצלי. מצד אחד היה לי קשה עם אבדן החברים, אך מצד שני, הרגשתי תחושת עוצמה על הניצחון האדיר שלנו".

העיטור ואני

"מי ששומע שיש לי עיטור רוצה שאספר לו את סיפורי, אבל אני משתדל להימנע מזה. הגבורה מתגלגלת פה ברחובות באופן חופשי. אני גאה בעיטור, למרות שאני מאמין שאם אני לא הייתי מארגן את הפינוי - או מישוהו אחר היה עושה את זה. במהלך שירותי הלכתי עם העיטור האדום על המדים, אבל זה בעיקר הביך אותי".

לחזור לזירה

"תשעה חודשים אחרי המלחמה הגעתי שוב אל 'מפרקת' במסגרת חיפוש הנעדרים. חיפשנו אחר הגופה של מיכאל ורדי שהשארתי שם, אבל המצרים לקחו אותה והחזירוה רק מאוחר יותר.

"לפני מספר שנים חזרתי בפעם השנייה לאזור המעוז במסגרת סיור גרודי כסיני על נתיב הלחימה שלנו. המעוז פורק לחלוטין על-ידי המצרים ונותרו ממנו רק כמה תלוליות קטנות של עפר. היה מאכזב לראות שהמבצר הענקי שזכרתי נשארו רק שברי ברזלים וחול. הסיור הזה היה חוויה מתוחה שקשה לשכוח".